

การบรรเลงและการสอนไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันธศิริ

A Study of Kowit Khansiri's Thai-Tune Violin Performance and Instruction.

สิทธิพงษ์ ยอดนนท์¹, สยาม จวงประโคน²

Sitthiphong Yodnon¹, Sayam Chuangprakhon²

Received: 26 June 2019

Revised: 30 August 2019

Accepted: 20 September 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาเทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ 2) ศึกษาวิธีการสอนการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ บุคคลเป้าหมายคือ โกวิทช์ขันธศิริ และนักเรียนที่เรียนไวโอลินสำเนียงไทย ด้านบทเพลงตัวอย่างเลือกศึกษา เพลงจากอัลบั้ม Music for Relaxation จำนวน 6 เพลง ประกอบด้วย เพลงลาวดวงเดือน เพลงลาวกระทงไม้ เพลงเขมรไพรโยค เพลงมอญมอญเรือ เพลงแขกต๋อยหม้อ และเพลงแขกมอญบางขุนพรหม ผลการวิจัยสรุป ดังนี้

1. เทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ เป็นการนำองค์ความรู้เดิมจากการบรรเลงดนตรีไทย คือซอด้วง ต่อมาจึงได้นำเอาเทคนิคต่างๆ จากการบรรเลงซอด้วงมาประยุกต์ใช้กับการบรรเลงไวโอลินซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่กำเนิดเสียงโดยการสีเช่นเดียวกัน โดยใช้เทคนิคต่างๆ ของซอด้วงมาบรรเลงในไวโอลินนั้นจะต้องอาศัยประสบการณ์ความคุ้นชินกับสำเนียงเพลงแบบไทยเพื่อให้สื่อถึงสำเนียงไทยได้อย่างชัดเจน เทคนิคที่ใช้ ได้แก่ เทคนิคการสีสืออีก เทคนิคการพรมนิ้ว เทคนิคนิ้วประ เทคนิคการรูดนิ้ว เทคนิคนิ้วแฉ และเทคนิคการสะบัดนิ้ว ซึ่งวิธีการบรรเลงจะแตกต่างกันเล็กน้อยตามลักษณะของการบรรเลงซอด้วงและไวโอลิน

2. วิธีการสอนการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ พบว่า ผู้ที่จะเรียนไวโอลินสำเนียงไทยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบรรเลงไวโอลินและความรู้เรื่องเพลงไทยในระดับหนึ่งเสียก่อน จึงจะสามารถฝึกไวโอลินสำเนียงไทยได้ การสอนจะใช้วิธีการอธิบายและสาธิตพร้อมยกตัวอย่าง ก่อนที่จะเข้าสู่การฝึกเทคนิคต่างๆ จะให้ผู้เรียนเล่นไวโอลินเพลงไทยทางหมู่ในโน้ต 7 ห้องแรก จากนั้นท่านก็จะสอนให้ใช้เทคนิคการประดับโน้ตให้เกิดความสวยงามในลักษณะของการเดี่ยวไวโอลิน ทั้งนี้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติไปเรื่อยๆ กัน นอกจากนี้หากเทคนิคที่มีความยุ่งยากจะให้ผู้เรียนบันทึกวีดีโอและนำไปศึกษาฝึกฝนด้วยตนเอง

¹ นิสิตหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 084-9586961, E-mail: joy.pianoviolin@gmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 089-6182088, E-mail: sayam.c@msu.ac.th

¹ Master Student of Music Program, Music Department, College of music, Mahasarakham University, 084-9586961, E-mail: joy.pianoviolin@gmail.com

² Assistant Professor of Music, Music Department, College of music, Mahasarakham University, 089-6182088, E-mail: sayam.c@msu.ac.th

โดยสรุป การศึกษาเรื่องการบรรเลงและการสอนไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิท วัฒนศิริ ทำให้เกิดองค์ความรู้ที่จะเป็นแนวทางเพื่อสืบทอดและพัฒนาการบรรเลงเพลงไทยโดยใช้ไวโอลิน ให้กับผู้ที่มีความสนใจ เป็นการสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยให้กับเยาวชน ได้เรียนรู้สืบสาน และพัฒนาสืบไป

คำสำคัญ : ไวโอลิน, สำเนียงไทย, การสอน, การบรรเลง

Abstract

The technique and instructions for playing the violin in Thai-tune style by Kowit Khansiri using a qualitative research method are explored in this study. This research focuses on six example songs transmitted by Mr. Khansiri to his students, who study the Thai-tune style of the violin. Example songs were chosen from the music for relaxation album: Laoduangduan, Laokratobmhahi, Khamesaiyok, Monmobrue, Khaeltoimorand Khaekmonbangkhunprom.

The results of the study show: 1) the violin performance by Mr. Kowit Khansiri using the Thai-tune technique is a demonstration of his skills in Thai classical music, with an emphasis on So-Duang (a treble fiddle) for playing the violin. He can use the performance techniques of So-Duang for violin based on his experience and familiarity with the Thai musical style of tuning explicitly for Thai intonation. These techniques consist of See-saeuk, Bhrom-nhew, Nhew-phra, Rhude-nhew, Nhew-ae, and Sabud-nhew. However, the performance method is slightly different depending on the performance of So-Duang and violin.

2. The learners, who are trained by Mr. Kowit Khansiri, must have a measure of fundamental knowledge and skill about performing with the violin. Knowledge of Thai songs prior to starting practice is a requirement as well. For the violin, instruction is based on explanation and demonstration by way of illustration. Before practicing some techniques, he will let the learners perform a Thai song in the first seven bars. After that, he will instruct by using the Phradub-note technique to decorate the tone of the solo. Learners practice at the same time. However, for complicated techniques, the learners are allowed to take video instruction for self-practice.

Conclusion, this research presents guidelines to those interested in developing the skills to play the violin at a Thai performance level. The research encourages the youth to learn and share knowledge and carry on Thai art and culture

Keywords: Violin, Thai intonation, Performance, instruction

บทนำ

ไวโอลิน มีต้นกำเนิดและวิวัฒนาการมาช้านาน ตั้งแต่สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการราวคริสต์ศตวรรษที่ 16 จนถึง 17 เป็นช่วงเวลาที่ซอตระกูลไวโอล นิยมกันมากในยุโรป ส่วนไวโอลินที่ได้

ดัดแปลงมาที่ละน้อยจากซอโบราณดังกล่าวแล้วนั้น ยังไม่ค่อยมีบทบาทในวงดนตรีมากนัก จนถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 ไวโอลินจึงเริ่มได้รับความนิยมนำมาบรรเลงแทนซอไวโอลระหว่าง ค.ศ.1600 ถึง ค.ศ.1750 นับเป็นยุคทองของการประดิษฐ์ไวโอลิน โดยแท้ ไวโอลินได้รับการดัดแปลงปรับปรุงจนมี

คุณภาพสูงถึงขีดสุดยอด ไวโอลินปัจจุบันยังคงรักษาทรวดทรงเดิมไว้ จะมีบางส่วนที่ถูกดัดแปลงบ้างเล็กน้อย ยุคทองของไวโอลินประมาณ 150 ปี เริ่มที่เครโมนาอันเป็นเมืองเล็กๆ ทางภาคเหนือของอิตาลี และก็สิ้นสุดที่เมืองนั้น ไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่เล่นท่วงทำนอง (melodic instrument) และสามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้อย่างดีเยี่ยมเพราะเสียงของซอนี้แหลม สดใส พราวพริ้ง ย่อนหวานชวนให้เคลิบเคลิ้มตามไปได้ง่าย ถ้าต้องการจะเล่นให้คึกคักสนุกสนาน จะเล่นให้เศร้าสร้อยสะเทือนใจก็ได้ หรือ จะเล่นพลิ้วพลิ้วด้วยเทคนิคต่างๆ ผู้มีฝีมือก็สามารถแสดงได้หลายอย่าง (ไชแสงศุขะวัฒน์, 2554: 8-14)

โกวิทช์ขันธศิริ เป็นครูไวโอลินรุ่นแรกของประเทศไทย ท่านเป็นคนไทยคนแรกที่ได้รับทุนการศึกษาด้านดนตรี ณ ประเทศเนเธอร์แลนด์ จนสำเร็จปริญญาตรี และไปศึกษา ณ ประเทศอเมริกาและประเทศอังกฤษ รวมระยะเวลา 14 ปี จนสำเร็จปริญญาโทและปริญญาเอก ท่านเป็นผู้ร่วมก่อตั้งวงดนตรีซิมโฟนีอออร์เคสตราที่สำคัญของประเทศไทย คือ Bangkok Symphony Orchestra วง C.U. Orchestra และวงจามจุรีซิมเบอร์ นอกจากการศึกษาศึกษาและความรู้ทางดนตรีตะวันตกแล้ว โกวิทช์ขันธศิริ ยังมีพื้นฐานการดนตรีไทยอย่างเชี่ยวชาญ ด้วยการศึกษาดนตรีไทยตั้งแต่ยังเล็กจากคุณหลวงไพเราะเสียงซอ และครูจำนง ราชกิจ ซึ่งทำให้ท่านมีความแตกฉานทางดนตรีไทย และยังได้ศึกษาเพิ่มเติมจากบรมครูอีกหลายท่าน ทำให้ท่านได้สร้างสรรค์ผลงานทางดนตรีในลักษณะผสมผสานระหว่างดนตรีไทยและดนตรีสากลได้อย่างลงตัว มีความไพเราะ และมีคุณค่าทางดุริยศิลป์อย่างสูง ซึ่งในการสอนดนตรีของท่านนั้น ท่านได้ให้ผู้เรียนได้ศึกษาเชิงเปรียบเทียบการบรรเลงดนตรีไทยและดนตรีสากลอยู่เสมอ โดยตัวท่านเองได้ทำงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบวิธีการบรรเลงซอไทยกับไวโอลินทางด้านเทคนิค ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติไวโอลินได้ง่ายขึ้น อีกทั้งท่านยัง

ได้ใช้วิธีการผสมผสานตำราและแบบฝึกหัดไวโอลินมากมาย ทั้งจากที่ท่านได้ศึกษามาในต่างประเทศและวิธีการของครูไวโอลินระดับโลก ซึ่งท่านได้บูรณาการออกมาเป็นวิธีการสอนของท่านที่เฉพาะตัว ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ดังเห็นได้จากนักเรียนของท่าน ซึ่งมีทั้งในมหาวิทยาลัยและเรียนส่วนตัว ซึ่งประสบความสำเร็จเป็นนักดนตรีอาชีพ หรือ ศิลปินหลายท่าน ในวงการดนตรีคลาสสิก เช่น นักดนตรีในวงบางกอกซิมโฟนี (Bangkok Symphony Orchestra) หรือ ครูไวโอลิน ที่สอนทั้งในระบบและนอกระบบ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน (ยงยุทธ เอี่ยมสะอาด, 2555: 33-34)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง การบรรเลงและการสอนไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางการศึกษา สืบทอดเทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันธศิริ และนำความรู้จากการวิจัยครั้งนี้ไปพัฒนาการเรียนการสอนไวโอลินต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ
2. เพื่อศึกษาวิธีการสอนการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีขอบเขตด้านเนื้อหาได้แก่ เทคนิคที่ใช้ในการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยและการถ่ายทอดการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันธศิริ โดยมีกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาคือ โกวิทช์ขันธศิริ และนักเรียนที่เรียนไวโอลินสำเนียงไทยกับ โกวิทช์ขันธศิริ เก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์ และสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม

ผู้วิจัยมีแบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะการศึกษาข้อมูลจากเอกสารและการศึกษาข้อมูลภาคสนาม ในระยะการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ผู้วิจัยสืบค้นเอกสารที่มีเนื้อหาจากคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่ ไวโอลิน เทคนิคการบรรเลงไวโอลิน การสอน การสอนดนตรี สำเนียงเพลงไทย เพลงไทย เพลงออกภาษา ใช้ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล นำเอาข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามขั้นตอน ได้แก่ 1) ตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร 2) นำข้อมูลที่ได้มาจัดหมวดหมู่เพื่อให้ง่ายต่อการวิเคราะห์ข้อมูล 3) สรุปและวิเคราะห์ข้อมูล 4) นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร แต่ละกลุ่มมาเรียบเรียงเชิงพรรณนา ในระยะการศึกษาข้อมูลภาคสนามด้านเนื้อหาผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ประเด็นการศึกษาได้แก่ เทคนิคที่ใช้ในการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย โกวิทช์ขันธศิริผู้วิจัยเลือกเพลงตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จากอัลบั้ม Music for Relaxation โดยจะเลือกเอาเฉพาะเพลงออกภาษา ภาษาละ 1 เพลง และการถ่ายทอดการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย โกวิทช์ขันธศิริ

การเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์และสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Interview) โดยมีส่วนร่วมในการซ้อมและปฏิบัติไวโอลินของนักเรียนนักศึกษาที่เรียนไวโอลินกับโกวิทช์ขันธศิริ และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Interview) โดยสังเกตจากการจัดกระบวนการเรียนการสอนในด้านต่าง ๆ ตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยโดยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการสำรวจ สังเกต สัมภาษณ์ สนทนา มาทำการวิเคราะห์ ตามขั้นตอน นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาเรียบเรียง วิเคราะห์ให้เห็นถึงเทคนิคการสอน ไวโอลินเพื่อเป็นแนวทางในการ

เรียนการสอนไวโอลิน ตามความมุ่งหมาย แล้วนำเสนอด้วยการเรียบเรียง เชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) และภาพประกอบ

ผลการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและข้อมูลภาคสนามโดยการสัมภาษณ์ โกวิทช์ขันธศิริ นางสาวจุฑามาศ กิตติอิทธิภัทรกุลและ นางสาวมัลลิกา ชนลาภประเสริฐ ถึงเทคนิคที่ใช้ในการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยและการถ่ายทอดการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. ด้านเทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันธศิริ

การเตรียมความพร้อม

การเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยจากการสัมภาษณ์ โกวิทช์ขันธศิริ ผู้ที่จะบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทั้งการสีซอไทย และไวโอลินเป็นอย่างดี เพราะการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยนั้นจะอาศัยเทคนิคจากซอด้วงมาใช้เป็นส่วนใหญ่ จึงจะทำให้การบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยนั้น สื่อออกมาในรูปแบบของเพลงไทยได้อย่างดี

1. เทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย

1.1 เทคนิคมือขวา

ในการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ รศ.ดร.โกวิทช์ขันธศิริ ในส่วนของมือขวานั้นมีเทคนิคที่ใช้ ดังนี้

การสีสะอึก การสีสะอึกเป็นเทคนิคของซอไทยซึ่งจะมีการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกับเทคนิคสเลอสตักคาโด (Slured Staccato) โดยใช้เทคนิค ปอร์ตาโต (Portato) ของไวโอลิน คือจะใช้นิ้วซอกซ้ก้านอาจจะขึ้นหรือลง โดยให้เสียงขาดจากกันไม่ต่อเนื่อง จากซ้ไปเร็วใน 1 คั่นซอก เทคนิคนี้จะใช้ซอกมือของผู้บรรเลงเป็นตัวกำหนดความสั้นยาวและความเร็วของตัวโน้ต

1.2 เทคนิคมือซ้าย

1.2.1 พรมนิ้วการพรมนิ้วจะมีลักษณะที่คล้ายเทคนิคทริล (Trill) ของไวโอลินในการบรรเลงเพลงไทย หากโน้ตที่เป็น โน้ตลากยาว เพลงไทยจะใช้เทคนิคการพรมนิ้วเข้ามาใช้แต่ในการบรรเลงแบบตะวันตกจะใช้เทคนิคการวิบราโต (Vibrato) ซึ่งในการพรมนิ้วนี้จะทำให้ลักษณะของการบรรเลงสื่อให้เห็นถึงสำเนียงไทยได้ชัดเจนขึ้น โดยการพรมนิ้วจะมีหลายลักษณะ ในการบรรเลงของ โกวิทช์ขันศิริ มีการใช้เทคนิคพรมนิ้วหลายๆ แบบ ได้แก่

1.2.1.1 พรมนิ้วเปิด

สาย เทคนิค นี้จะปฏิบัติโดยการทริล (Trill) โน้ตสายเปล่ากลับนิ้ว 2 แล้วจบที่สายเปล่า

ภาพที่ 1 โน้ตเทคนิคพรมนิ้วเปิดเพลงเขมร ไทโรยค

1.2.1.2 พรมนิ้วเปิด

ยีนเสียงอื่น คือการใช้นิ้วใดนิ้วหนึ่งยีนเสียงไว้แล้วตามด้วยการแตะนิ้วถัดไปด้วยวิธีพรมนิ้ว จบลงด้วยการยกนิ้วที่พรมนิ้ว ซึ่งจะทำให้เสียงจากนิ้วที่กดยีนเสียงไว้เด่นขึ้นทั้งหมดนี้โดยการสั่นหรือลง 1 ครั้ง

ภาพที่ 2 โน้ตเทคนิคพรมนิ้วเปิดยีนเสียงอื่น เพลงมอญมอเบรื่อ

1.2.1.3 พรมนิ้วปิด

เทคนิคนี้ปฏิบัติโดยการกดนิ้วใดนิ้วหนึ่งเป็นเสียงหลักแล้วพรมนิ้วถัดไปจบด้วยนิ้วที่พรมนิ้วจะทำให้เสียงที่พรมนิ้วนั้นมีความโดดเด่นขึ้น

1.2.1.4 พรมนิ้วจาก

หรือครันนิ้ว ในทางซอ คือ การใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางเรียงชิดติดกัน กระทบลงไปบนสายพร้อมกันโดยเร็ว 2-3 ครั้งโดยนิ้วชี้อยู่ในตำแหน่งปกติและสี่สายเปล่าเสียงเด่นที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงของสายเปล่าคละเคล้ากับเสียงจากนิ้วกลางที่จงใจกดผิดตำแหน่งเปรียบเทียบกับไวโอลิน

ภาพที่ 3 โน้ตเทคนิคพรมนิ้วจากหรือครันนิ้ว เพลงแขกต๋อยหม้อ

1.2.2 การรูดนิ้วและนิ้วแอ

หรือ ชิฟติง (Shifting) ในเทคนิคของไวโอลิน เทคนิคนี้จะใช้ในหลายๆ บทเพลงเพื่อสร้างความอ่อนหวานของโน้ต วิธีการปฏิบัติคือ การรูดนิ้วไปบนสายในขณะที่มือซ้ายยังสืออยู่ เป็นการเลื่อนนิ้วจากเสียงที่ได้จะเกิดความอ่อนหวาน

1.2.3 สะบัดนิ้ว เป็นเทคนิค

ที่มีการใช้บ่อยในทุกๆ เพลง ในทางดนตรีตะวันตกเรียกเทคนิคนี้ว่า เกรส โน้ต (Grace note) ปฏิบัติโดยการสี 1 คันชักแล้วใช้นิ้วกดให้เกิดเสียงที่แตกต่างกัน 2-3 เสียงด้วยความเร็ว

ภาพที่ 4 โน้ตเทคนิคการสะบัดนิ้วเพลงลาว ดวงเดือน

2. การสอนไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันศิริ

2.1 การเตรียมตัวของผู้เรียน

นักเรียนที่จะเรียนไวโอลินสำเนียงไทยให้ได้ดีนั้นจะต้องมีการเตรียมตัวในการเรียนให้พร้อม ผู้เรียนต้องมีพื้นฐานที่ดีทั้งการบรรเลง

ไวโอลินในรูปแบบคลาสสิก และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเพลงไทย ผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวก่อนการเรียนไวโอลินสำเนียงไทย ดังนี้

2.1.1 บันไดเสียง (Scale) ผู้ที่จะเรียนไวโอลินสำเนียงไทย จะต้องฝึกฝนบันไดเสียงแบบตะวันตกให้ชำนาญเสียก่อน จะต้องฝึกทั้งบันไดเสียงเมเจอร์และไมเนอร์ ทุกบันไดเสียง

2.1.2 เทคนิคของไวโอลิน ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเทคนิคต่างๆ ของไวโอลิน และสามารถปฏิบัติได้ดีในระดับหนึ่งก่อนที่จะเริ่มเรียนแบบสำเนียงไทย

2.1.3 ความรู้เรื่องเพลงไทยเดิม ผู้เรียนไวโอลินสำเนียงไทยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องของเพลงไทยเดิมพอสมควร อย่างน้อยผู้เรียนจะต้องรู้จักเพลงพื้นฐานต่างๆ เพลงไทยง่ายๆ ที่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลาย เพราะในการเรียนไวโอลินสำเนียงไทยจะใช้เพลงพื้นฐาน เป็นเพลงแบบฝึกหัด เริ่มต้น

2.2 วิธีการสอนของ โกวิทช์ขันธศิริ

การสอนไวโอลินสำเนียงไทยนั้น โกวิทช์ขันธศิริ จะใช้วิธีการสอนโดยการบรรยายสาธิต และยกตัวอย่างประกอบ ซึ่งท่านจะใช้ความรู้ที่ท่านมีเป็นหลักในการสอน โดยจะสาธิตให้ผู้เรียนดูก่อนพร้อมอธิบายวิธีการปฏิบัติเทคนิคต่างๆ หากเป็นเทคนิคที่มีความซับซ้อน ท่านจะให้ผู้เรียนบันทึกวิธีใด กลับไปฝึกที่บ้าน

2.3 การสอนเทคนิคสำหรับการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย

การสอนเทคนิคสำหรับการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ เป็นการถ่ายทอดวิธีการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย ในลำดับแรกผู้เรียนจะต้องบรรเลงเพลงไทยทางหมู่หรือทำนองหลักที่ยังไม่มีการประดับประดาโน้ต ที่จะใช้เรียนให้ได้เสียก่อน จากนั้น ให้บรรเลงโน้ตเพลงไทย 7 ห้องแรก และสอดแทรก กลเม็ดหรือเทคนิคเข้าไปในโน้ตเพลง 7 ห้องนั้นโดยมีวิธีการสอนเทคนิคต่างๆ ดังนี้

2.3.1 เทคนิคการสีสะอึก รศ.ดร

โกวิทช์ขันธศิริ จะอธิบายและยกตัวอย่างวิธีการสีเทคนิคสะอึกให้ผู้เรียน เข้าใจเสียก่อนว่าการสีโน้ตนั้นจะใช้โบว์แบบสเลอสตักคาโด (Slured Staccato) ในแบบคลาสสิกแต่จะมีความแตกต่างกันนั้นก็คือการสีสะอึกจะเริ่มจากช้าไปเร็วจากนั้นท่านก็จะสาธิตการสีให้นักเรียนดูพร้อมกับแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการสีแบบเพลงไทยและการใช้เทคนิคสเลอสตักคาโด (Slured Staccato) จากนั้นท่านก็จะให้นักเรียนลองปฏิบัติวิธีการสีสะอึก

2.3.2 การสอนเทคนิคการพรมนิ้ว

เทคนิคการพรมนิ้ว มีอยู่ด้วยกัน

4 ลักษณะ คือ พรมนิ้วเปิดสาย พรมนิ้วเปิดยี่นเสียงอื่น พรมนิ้วปิด และพรมนิ้วจากหรือครั้นนิ้ว โกวิทช์ขันธศิริ ได้อธิบายว่าในการใช้เทคนิคนี้จะใช้เหมือนกับเทคนิคแบบสากลคือ ทริล (Trill) คือการกดนิ้วเพื่อให้เกิดเสียงรัว เพื่อแสดงให้เห็นถึงการประดับโน้ตให้มีความสวยงามมากขึ้น ให้มีความน่าสนใจในเสียงที่เกิดขึ้นดังนี้

2.3.2.1 พรมนิ้วเปิดสาย

โกวิทช์ขันธศิริ ได้อธิบายว่า การพรมนิ้วเปิดสายคือการพรมนิ้วที่สายเปล่าสายใดสายหนึ่งเป็นเสียงหลัก โดยมาก จะเป็นเสียงสายเปล่ากับเสียงที่อยู่ตำแหน่งนิ้วที่ 2 เช่น สาย 1 เสียงมี (E5) ก็จะพรมนิ้วที่เสียงซอล (G5) ในสายที่ 1 โดยการสีคันชักเดียวแล้วกดนิ้ว 2 รัวที่เสียงซอล (G5) ในการสอนเทคนิคนี้ โกวิทช์ขันธศิริ ใช้การสาธิตแสดงให้ผู้เรียนถึงวิธีการปฏิบัติ

2.3.2.2 เทคนิคพรมนิ้วเปิด

ยี่นเสียงอื่น โกวิทช์ขันธศิริ ได้อธิบายว่าการพรมนิ้วยี่นเสียงอื่นเป็นการพรมนิ้วโดยเสียงยี่นไม่ใช่เสียงสายเปล่า แต่เป็นเสียงที่ใช้นิ้วกดสายค้างไว้แล้วใช้นิ้วถัดไปพรมนิ้ว เช่น กดนิ้ว 1 พรมนิ้ว 2 กดนิ้ว 2 พรมนิ้ว 3 กดนิ้วสามพรมนิ้ว 4 เป็นต้น ในการสอนเทคนิคนี้ โกวิทช์ขันธศิริ ใช้การสาธิตแสดงให้ผู้เรียนถึงวิธีการปฏิบัติ

2.3.2.3 เทคนิคพรมนิ้วปิด

โกวิทช์ขันศิริ ได้อธิบายว่าเป็นการบรรเลงโดยการกดนิ้วใดนิ้วหนึ่งเป็นเสียงหลักแล้วพรมนิ้วถัดไปจบด้วยนิ้วที่พรม ในการสอนเทคนิคนี้ โกวิทช์ขันศิริ ใช้การสาธิตแสดงให้ผู้เรียนถึงวิธีการปฏิบัติ

2.3.2.4 เทคนิคพรมนิ้วจาก

หรือครั้นนิ้ว โกวิทช์ขันศิริ ได้อธิบายว่าเป็นการใช้ นิ้วชี้และนิ้วกลาง เรียงชิดติดกัน กระทบลงไปบนสายพร้อมกันโดยเร็ว 2-3 ครั้งโดยนิ้วชี้อยู่ในตำแหน่งปกติและสี่สายเปล่าเสียงเด่นที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงของสายเปล่า คละเคล้ากับเสียงจากนิ้วกลางที่จงใจกดผิดตำแหน่งโกวิทช์ขันศิริ สอนโดยวิธีการ การสาธิตให้ผู้เรียนดูพร้อมให้ผู้เรียนปฏิบัติตามอย่างช้าๆ แล้วค่อยๆ เพิ่มความเร็วขึ้นจนถึงระดับความเร็วจริงของเพลงนั้นๆ

2.3.3 การสอนเทคนิคการรูดนิ้ว

และนิ้วแอ

เทคนิคการรูดนิ้วและนิ้วแอโกวิทช์ขันศิริ ได้อธิบายว่าเทคนิคการรูดนิ้วและนิ้วแอ เป็นเทคนิคที่สร้างความอ่อนหวานให้กับบทเพลง เทคนิคนี้จะมีการให้อยู่บ่อยๆ โกวิทช์ขันศิริ สอนโดยการอธิบายพร้อมสาธิต และผู้เรียนให้ปฏิบัติตาม โดยท่านอธิบายว่า ในการรูดนิ้วผู้บรรเลงจะต้องแม่นยำในเรื่องของระดับเสียง การฝึกการรูดนิ้วส่วนมากจะฝึกนิ้ว 1 2 และ 3 การรูดนิ้วจะต้องเกิดขึ้นในขณะที่โบว์ยังคงสอยอยู่แต่จะมีการผ่อนหนักผ่อนเบาเพื่อให้เกิดความรู้สึกในตัวโน้ตมาก

2.3.4 การสอนเทคนิคสะบัดนิ้ว

เทคนิคสะบัดนิ้ว เป็นเทคนิคที่มีการใช้บ่อยในทุกๆ เพลง ในทางดนตรีตะวันตกเรียกเทคนิคนี้ว่าเกรส โน้ต (Grace note) ปฏิบัติโดยการสี 1 คันชักแล้วใช้นิ้วกดให้เกิดเสียงที่แตกต่างกัน 2-3 เสียงด้วยความเร็วโกวิทช์ขันศิริสอนโดยการอธิบายพร้อมสาธิต และผู้เรียนให้ปฏิบัติตาม ในอันดับแรกให้ฝึกการเล่นโน้ตสะบัดเสียงเดียวในสายเปล่าและนิ้วที่ 1 ก่อน ทั้งขึ้นและลง จากนั้นค่อยให้ฝึกในตำแหน่งนิ้วที่ 1 กับ 2 และ 2 กับ 3 ต่อไป นอกจากนี้หากผู้เรียนได้มีการฝึก

ไวโอลินมาบ้างแล้วในระดับหนึ่งจะสามารถฝึกเทคนิคนี้ได้อย่างง่ายดาย เพราะเทคนิคนี้จะมีความคล้ายคลึง กับเทคนิค เกรส โน้ต (Grace note) ในแบบของดนตรีคลาสสิก เทคนิคการสะบัดนิ้วจะมี 3 ลักษณะด้วยกัน ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า

โกวิทช์ขันศิริ ได้สร้างสรรค์การบรรเลงเพลงไทยด้วยไวโอลินโดยการนำเอาเทคนิคการบรรเลงซอด้วงมาใช้กับไวโอลินซึ่งมีลักษณะทางกายภาพและการบรรเลงที่มีความคล้ายคลึงกัน พบการใช้เทคนิค ดังนี้

1. เทคนิคมือขวา ได้แก่ การสีสะอึก การสีคันชักหนึ่ง การสีคันชักสอง สาม และ สี่
2. เทคนิคมือซ้าย ได้แก่

2.1 การพรมนิ้ว มี 4 แบบคือ

2.1.1 พรมนิ้วเปิดสาย เทคนิคนี้

จะปฏิบัติโดยการทริล(Trill) โน้ตสายเปล่ากลับนิ้ว 2 แล้วจบที่สายเปล่า

2.1.2 พรมนิ้วเปิดขึ้นเสียงอื่น คือ

การใช้นิ้วใดนิ้วหนึ่งขึ้นเสียงไว้แล้วตามด้วยการแตะนิ้วถัดไปด้วยวิธีพรมนิ้ว จบลงด้วยการยกนิ้วที่พรมขึ้น

2.1.3 พรมนิ้วปิด เทคนิคนี้ปฏิบัติ

โดยการกดนิ้วใดนิ้วหนึ่งเป็นเสียงหลักแล้วพรมนิ้วถัดไปจบด้วยนิ้วที่พรมจะทำให้เสียงที่พรมนั้นมีความโดดเด่นขึ้น

2.1.4 พรมนิ้วจากหรือครั้นนิ้ว ใน

ทางซอ คือ การใช้นิ้วชี้และนิ้วกลาง เรียงชิดติดกัน กระทบลงไปบนสายพร้อมกันโดยเร็ว 2-3 ครั้งโดยนิ้วชี้อยู่ในตำแหน่งปกติและสี่สายเปล่าเสียงเด่นที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงของสายเปล่า คละเคล้ากับเสียงจากนิ้วกลางที่จงใจกดผิดตำแหน่งเปรียบเทียบกับไวโอลิน

2.2 นิ้วประ จะมีความคล้ายกับการสีแบบพรมนิ้ว แต่นิ้วประจะข้ามตัวโน้ตเช่น มี กับ ซอล ลากับโด เป็นต้น

2.3 การรูดนิ้วและนิ้วแฉ่ หรือ ชิฟติง (Shifting) ในเทคนิคของไวโอลิน เทคนิคนี้จะใช้ในทุกๆ บทเพลงเพื่อสร้างความอ่อนหวานของโน้ต

2.4 สะบัดนิ้ว เป็นเทคนิคที่มีการใช้บ่อยในทุกๆ เพลง ในทางดนตรีตะวันตกเรียกเทคนิคนี้ว่า เกรส โน้ต (Grace note)

วิธีการสอนการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ พบว่า ผู้ที่จะเรียนไวโอลินสำเนียงไทยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบรรเลงไวโอลินและความรู้เรื่องเพลงไทยในระดับหนึ่งเสียก่อนจึงจะสามารถฝึกไวโอลินสำเนียงไทยได้ การสอนจะใช้วิธีการอธิบายและสาธิตพร้อมยกตัวอย่าง ก่อนที่จะเข้าสู่การฝึกเทคนิคต่างๆ จะให้ผู้เรียนเล่นไวโอลินเพลงไทยทางหมู่โน้ต 7 ห้องแรก จากนั้นท่านก็จะสอนให้ใช้เทคนิคการประดับโน้ตให้เกิดความสวยงามในลักษณะของการเดี่ยวไวโอลิน ทั้งนี้จะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้หากเทคนิคที่มีความยุ่งยากจะให้ผู้เรียนบันทึกวีดิโอและนำไปศึกษาฝึกฝนด้วยตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่อง การบรรเลงและการสอนไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ด้านเทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันธศิริ

1.1 การเตรียมความพร้อม

การเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยจากการสัมภาษณ์ โกวิทช์ขันธศิริ ผู้ที่จะบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทั้งการสีซอไทย และไวโอลินเป็นอย่างดี เพราะการบรรเลงไวโอลินนั้นจะอาศัยเทคนิคจากซอมาใช้เป็นส่วนใหญ่ จึงจะทำให้การบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยนั้นสื่อออกมาในรูปแบบของเพลงไทยได้อย่างดี สอดคล้องกับ สุกรี เจริญสุข (2541: 13-17) กล่าว

ว่า ดนตรีเป็นเรื่องของการได้ยิน การฟังเสียงเพี้ยน การตอบสนองการฟังย่อมเพี้ยนไปด้วย การได้ยินเสียงที่ถูกดัด การตอบสนองการได้ยินย่อมถูกต้องด้วย ดังนั้น การศึกษาของคนเก่ง มีหัวใจอยู่ดังนี้เราต้องศึกษาเพื่อที่จะพัฒนาความเก่งของเด็กผ่านการศึกษาอบรมสั่งสอน ความสามารถทางดนตรีก็เหมือนกับความสามารถทางด้านอื่นๆ ที่ทุกคนสามารถเรียนได้เหมือนกัน

2.2 เทคนิคการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทย

2.2.1 การสีซ่อีก การสีซ่อีกเป็นเทคนิคของซอไทยซึ่งจะมีการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกับเทคนิค สเลสตัดคาโต (Slured Staccato) โดยใช้เทคนิค ปอร์ตาโต (Portato) ของไวโอลิน คือจะใช้นิ้วชักเข้ากันอาจจะขึ้นหรือลง โดยให้เสียงขาดจากกันไม่ต่อเนื่อง จากเข้าไปเร็วใน 1 คั่นชัก เทคนิคนี้จะใช้ข้อมือของผู้บรรเลงเป็นตัวกำหนดความสั้นยาวและความเร็วของตัวโน้ต สอดคล้องกับ Jack M. Perncky (1998: 121-132) ได้กล่าวว่า สเลสตัดคาโต (Slured Staccato) ที่เล่นด้วยคั่นชักลงควรเล่นบริเวณโคนคั่นชักไปจนถึงปลายคั่นชักซึ่งในความเป็นจริงมีลักษณะการผ่อนน้ำหนักระหว่างโน้ตน้อยมากเมื่อคั่นชักกำลังสื่อยุบนสายและกำลังเคลื่อนที่ ผู้เล่นหลายคนเล่นสเลสตัดคาโต (Slured Staccato) ด้วยคั่นชักลง โดยปิดข้อมือลงเล็กน้อย (ไม้ของคั่นชักเอียงมาทางผู้เล่น) และ สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2544: 288-293) กล่าวว่า สีโดยการสีคั่นชักเข้าให้เกิดเสียงขาดเป็นตอนๆ เริ่มจากเร็วลงมาช้าๆ นิยมบรรเลงในทางเดียวต่อจากสิ่ว

2.2.2 พรมนิ้วการพรมนิ้วจะมีลักษณะที่คล้ายเทคนิคทริล (Trill) ของไวโอลินในการบรรเลงเพลงไทย หากโน้ตที่เป็น โน้ตลากยาวเพลงไทยจะใช้เทคนิคการพรมนิ้วเข้ามาใช้แต่ในการบรรเลงแบบตะวันตกจะใช้เทคนิคการวิบราโต (Vibrato) ซึ่งในการพรมนิ้วนี้จะทำให้ลักษณะของการบรรเลงสื่อให้เห็นถึงสำเนียงไทยได้ชัดเจนขึ้น

สอดคล้องกับ สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงาน ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2544: 288- 293) กล่าวว่าการใช้ห้องปลายนิ้วแต่ละนิ้ว ให้เกิดเป็นเสียงสูงขึ้นไปสลับกับเสียงเดิมและช่วงยาวกว่านิ้ว

2.2.3 นิ้วประ จะมีความคล้ายกับการสีแบบพรหมนิ้ว แต่นิ้วประจะข้ามตัวโน้ตเช่น มี กับ ซอล ลา กับ โด เป็นต้น โดยการสีสายเปล่าแล้วใช้ ห้อง นิ้วบริเวณกึ่งกลางของนิ้วกลางและยกในความเร็วพอประมาณจะเกิดเสียงสูงต่ำสลับกันภายในหนึ่งคันทักสอดคล้องกับ สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2544: 288-293) นิ้วประคือการสีสายเปล่าแล้วใช้ ห้อง นิ้วบริเวณกึ่งกลางของนิ้วกลางและยกในความเร็วพอประมาณจะเกิดเสียงสูงต่ำสลับกันภายในหนึ่งคันทัก

2.2.4 การรูดนิ้วและนิ้วแฉ่ หรือ ชิฟติง (Shifting) ในเทคนิคของไวโอลิน เทคนิคนี้จะใช้ในหลายๆ บทเพลงเพื่อสร้างความอ่อนหวานของโน้ต วิธีการปฏิบัติคือ การรูดนิ้วไปบนสายในขณะที่มือซ้ายยังช่วยอยู่ เป็นการเลื่อนนิ้วจากตำแหน่งปกติไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือต่ำลง เสียงที่ได้จะเกิดความอ่อนหวานหรือบางครั้งต้องการความโหยหวานของท่านเองในเพลงเศร้าก็สามารถใช้เทคนิคการรูดนิ้วได้ ทั้งนี้ความรู้สึการมณของตัวโน้ตจะเกี่ยวข้องกับการใช้คันทักด้วยสอดคล้องกับ สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2544: 288-293) กล่าวว่า รูดนิ้ว คือการสีขณะที่ใช้นิ้วเลื่อนตำแหน่งให้ระดับเสียงสูงขึ้นจากปกติอีกหนึ่งเสียงหรือมากกว่า (บางครั้งเรียก โหนนิ้ว) และ Vincent Oddo (1976: 103) กล่าวว่า การเปลี่ยนตำแหน่งกดนิ้ว (Position) สามารถกระทำได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติการใช้นิ้วในรูปแบบพื้นฐานได้ ซึ่งการเปลี่ยนตำแหน่งกดนิ้ว (Position) ต้องอาศัยการประสานงานระหว่างคันทักและการเคลื่อนไหวของนิ้วมือซ้าย ประกอบกับลักษณะท่าทางของมือซ้ายและแขนซ้ายที่ถูกต้องเพื่อให้ได้การเปลี่ยนตำแหน่งกดนิ้ว (Position) ที่ราบเรียบและสมบูรณ์

2.2.5 เทคนิคสะบัดนิ้ว เป็นเทคนิคที่มีการใช้บ่อยในทุกๆ เพลง ในทางดนตรีตะวันตกเรียกเทคนิคนี้ว่า เกรส โน้ต (Grace note) ปฏิบัติโดยการสี 1 คันทักแล้วใช้นิ้วกดให้เกิดเสียงที่แตกต่างกัน 2-3 เสียงด้วยความเร็วโกวิทช์ขันศิริสอนโดยการอธิบายพร้อมสาธิต และผู้เรียนให้ปฏิบัติตาม ในอันดับแรกให้ฝึกการเล่นโน้ตสะบัดเสียงเดียวในสายเปล่าและนิ้วที่ 1 ก่อน ทั้งขึ้นและลง จากนั้นค่อยให้ฝึกในตำแหน่งนิ้วที่ 1 กับ 2 และ 2 กับ 3 ต่อไป นอกจากนี้หากผู้เรียนได้มีการฝึกไวโอลินมาบ้างแล้วในระดับหนึ่งจะสามารถฝึกเทคนิคนี้ได้อย่างง่ายดาย เพราะเทคนิคนี้จะมีความคล้ายคลึง กับเทคนิค เกรส โน้ต (Grace note) ในแบบของดนตรีคลาสสิก สอดคล้องกับสำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2544: 288-293) กล่าวว่า สะบัดนิ้วคือการใช้คันทักออกหรือคันทักเข้า 1 ครั้งแต่ใช้ปลายนิ้วมือซ้ายกดลงบนสายซอลให้ได้ 3 เสียงเรียงกันหรือข้ามเสียงด้วยความเร็วพอประมาณให้เสียงชัดเจนเท่ากันทุกเสียง

2. การสอนไวโอลินสำเนียงไทยของโกวิทช์ขันศิริ

การสอนไวโอลินสำเนียงไทยนั้น รศ.ดร.โกวิทช์ขันศิริ จะใช้วิธีการสอนโดยการบรรยายสาธิต และยกตัวอย่างประกอบ ซึ่งท่านจะใช้ความรู้ที่ท่านมีเป็นหลักในการสอน โดยจะสาธิตให้ผู้เรียนดูก่อนพร้อมอธิบายวิธีการปฏิบัติเทคนิคต่างๆ หากเป็นเทคนิคที่มีความซับซ้อน ท่านจะให้ผู้เรียนบันทึกวีดีโอ กลับไปฝึกที่บ้านทั้งนี้ในการสอนเทคนิคต่างๆ ท่านยังต้องเอาใจใส่ในทุกขั้นตอนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ ท่านยังให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการใส่เทคนิคต่างๆ เข้าไปในบทเพลงซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2545: 4-8) ได้อธิบายว่า ดิวอี้ (John Dewey) เป็นต้นคิดในเรื่องของ “การเรียนรู้โดยการกระทำ” อันเป็นแนวคิดที่แพร่หลายและได้รับการยอมรับทั่วโลกมานานแล้ว

การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติจัดทำนี้ นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการเป็นผู้รับมาเป็นผู้เรียน และเปลี่ยนแปลงบทบาทของครูจากผู้สอน หรือ ผู้ถ่ายทอดข้อมูลความรู้ มาเป็น ผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงบทบาทนี้ เท่ากับเป็นการเปลี่ยนจุดเน้นของการเรียนรู้ว่าอยู่ที่ผู้เรียนมากกว่าอยู่ที่ผู้สอน และ จิติกานต์ จินารักษ์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยกระบวนการถ่ายทอดการบรรเลงระนาดเอกของครูประสิทธิ์ ถาวร กรณีศึกษาชุดเพลินพาทย์ระนาดเอกพบว่าครูประสิทธิ์ ถาวร มีหลักการถ่ายทอดระนาดเอกที่หลากหลายโดยประเมินจากความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้ทักษะการบรรเลงระนาดเอกแล้วจึงพิจารณาเนื้อหาและวิธีการถ่ายทอดที่เหมาะสมกับผู้เรียนนอกจากนี้ยังพบว่าการฝึกตีระนาดเอกในลักษณะต่างๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการใช้กลวิธีการบรรเลง ผ่านการต่อเพลงตามลำดับและมีการประเมินผลด้วยการสังเกตเพื่อตรวจสอบควบคู่กับให้การแนะนำของครูทุกครั้งเพื่อให้ผู้เรียนทราบจุดดีจุดบกพร่อง และเพื่อปรับแนวทางในการพัฒนาการบรรเลงระนาดเอกให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่อง การบรรเลงและการสอนไวโอลินสำเนียงไทยของ โกวิทช์ขันธศิริ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องการสอนในรูปแบบอื่นของ โกวิทช์ขันธศิริ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการสอน
2. ควรศึกษาการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของนักดนตรีท่านอื่นๆ เพื่อเปรียบเทียบวิธีการบรรเลงไวโอลินสำเนียงไทยของนักดนตรีแต่ละท่าน
3. ควรนำองค์ความรู้จากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ไปพัฒนาต่อยอดในการวิจัยสร้างสรรค์เพลงในสำเนียงอื่นๆ เช่น สำเนียงอีสาน สำเนียงเหนือ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณโกวิทช์ขันธศิริ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กิตติธรภัทรกุลและมัลลิกา ธนลาภประเสริฐ ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ ผศ.ดร.สยาม จวงประโคน ที่ให้คำปรึกษาในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณคณาจารย์วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ให้คำปรึกษาในด้านต่างๆ อันมีประโยชน์ต่อการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ไชแสง สุขะวัฒน์. (2554). *สังคีตนิยมว่าด้วยเครื่องดนตรีของวงดุริยางค์*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิติกานต์ จินารักษ์. (2551). *กระบวนการถ่ายทอดการบรรเลงระนาดเอกของครูประสิทธิ์ ถาวร กรณีศึกษาชุด เพลินพาทย์ระนาดเอก*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยงยุทธ เอี่ยมสะอาด. (2555). *การศึกษาเดี่ยวไวโอลินเพลงลาวแพนของรองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทช์ขันธศิริ*. ศศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากรนครินทรวิโรฒ.
- สุกรี เจริญสุข. (2541). *จะฟังดนตรีอย่างไรให้ไพเราะ*. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2544). *เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- Oddo, V. (1979). *Playing and Teaching the Strings*. California : Wadsworth Publishing Company.
- Perncky, M.J. (1998). *Teaching the Fundamentals of Violin Playing*. Florida : Biwrichard.